

Manželé obývali v manželčině domě společný byt, manžel tam měl též truhlářskou dílnu a prodejnu nábytku. Ježto manžel manželku týral a na zdraví ohrožoval, žalovala ho o rozvod manželství od stolu a lože a žádala zároveň za povolení prozatímního opatření odděleného bydliště v ten způsob, by manželi bylo nařízeno z jejího domu se vystěhovati a do něho se více nevrátiti. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, jak navrhováno. Rekursní soud vyhověl stížnosti manžela potud, že povolil oddělené bydliště tím způsobem, že se žalovanému ukládá, by dosavadní společný byt do 14 dnů pod následky exekuce opustil a do společného bytu více nevstoupil, kterýžto zákaz netýká se však místností, kde jest jeho truhlářská dílna a kde provozuje obchod se zařízením bytovým. Důvody: Jak z ustanovení Šu 399 čís. 1 a 392 odstavec druhý ex. ř. vyplývá, nesmí býti prozatímní opatření povoleno ve větším rozsahu, než k zajištění ohrožené strany nezbytně je nutno. V tomto případě jde o povolení odděleného bydliště ohrožené manželce dle Šu 107 obč. zák., pokud se týče Šu 382 čís. 8 ex. ř. Ježto dum, ve kterém manželé společně bydleli, náleží manželce, možno ovšem oddělené bydliště manželce povolit jen tím způsobem, že žalovaný manžel společný byt opustí. Aby zákaz rozšířen byl také na místnost, ve které žalovaný provozuje truhlářství a obchod se zařízením bytovým, není pro zamýšlený účel třeba, a znamenalo by to nejen ohrožení existence žalovaného, nýbrž i ohrožení nezletilého syna obou manželů, na kterého žalovaný 150 K týdně žalobkyni přispívati musí, neboť jest známo, že za dnešní nouze o místnosti obchodní i dílny stěží nalezl by žalovaný z prostředku, jemu po ruce jsoucích, jiné vhodné místnosti pro provozování řemesla. Povolení prozatímního opatření v rozsahu, stanoveném soudem první stolice, znamenalo by ostatně pro žalobkyni potud škodu, že jí bylo prozatímní výživné jen pro nedostatek výdělků žalovaného pro tentokrát odepráno, ztrátou dílny však možnost zlepšeného výdělků by se tím více oddálila a povolení slušné výživy manželce dle Šu 91 obč. zák. předpokládá, že manžel má určitý zdroj příjmů, jest tedy v zájmu žalobkyně samé, by ho o jediný tento zdroj výdělků nepřipravila.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti navrhovatelky s poukazem na správné a zákonu a stavu věci odpovídající důvody napadeného usnesení a v uvážení, že účelem prozatímního opatření podle Šu 382 čís. 8 ex. ř. jest poskytnouti ohrožené straně oddělené bydlení od strany ohrožující a znemožniti této vstup do bytu strany ohrožené, kteréhožto účelu jest dosaženo opatřením, druhou stolicí povoleným, a že další žádané opatření vyklizením žalovaného z domu, jež by mohlo míti za následek ohrožení jeho existence, nejeví se býti podle obsahu spisů k ochraně žalobkyně nutným.

Čís. 2183.

V řízení o realizaci zástavního práva povozníkova nelze přihlížeti k nárokům osob třetích. Tyto mohou svá práva uplatniti jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, R I 1408/22.)

Soud první stolice povolil k návrhu povozníka prodej dříví za účelem realizování zástavního práva, příslušejícího navrhovateli proti firmě N. ze smlouvy povoznické. K odporu firmy E., jež tvrdila ku dříví právo vlastnické, odložil pak již stanovenou dražbu dříví a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud nařídil prvnímu soudu, by prodej dříví provedl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs firmy E.

Důvody:

Podkladem zástavního práva povozníka ve smyslu čl. 409 obch. zák. jest nákladní smlouva a stranami v mimosporném řízení, zahájeném o návrhu povozníka na povolení k složení a k prodeji zboží, jež je předmětem nákladní smlouvy, jsou osoby, jež uzavřely mezi sebou tuto smlouvu. Osvědčil-li povozník, že jsou zde předpoklady čl. 407 a 409 obch. zák., musí soud návrhu povozníka, ovšem na jeho nebezpečí, vyhověti a to po případě i bez výsledku odpůrce (poslední odstavec čl. 407 obch. zák.). K návrhům a k nárokům třetích osob pro naléhavost takových záležitostí nelze přihlížeti a nezbyvá jim, než, by zajistily své nároky prozatímními opatřeními a uplatňovali je pořadem práva. V tomto případě jest dle směřodatného návrhu jedinou odpůrkyní navrhovatele firma N., jež nepodala oprávněných prostředků do soudních rozhodnutí. Tím, že soud první stolice neprávem přihlížel k odporu stěžovatelky a že bylo jí doručeno rozhodnutí rekursního soudu, nestala se firma E. stranou v tomto řízení, ani oprávněnou, by podala stížnost do rozhodnutí rekursního soudu.

Čís. 2184.

Spoluvlastník není oprávněn samostatně a bez ohledu na ostatní podílníky zatížit společnou nemovitost služebností bytu.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, Ř I 1506/22.)

Knihovní žádost, by na polovici domu čp. 888 v Ž. byla vložena služebnost bytu, byla soudem první stolice zamítnuta. Rekursní soud žádosti vyhověl. Důvody: Správně jest sice, že služebnost bytu na ideální polovici nemovitosti vložiti nelze, ale nejde o ideální polovici nemovitosti, nýbrž o polovici, která výhradně, celá, postupující Marii G-ové knihovně jest připsána, a jak z odst. VIII. smlouvy postupní vidno, dům čp. 888 v Ž. s vlastníkem druhé polovice Janem Ch-em jest užíván rozděleně. Ostatně jest zřízení služebnosti podstatnou částí tržové smlouvy, takže bez vkladu služebnosti bytu ani vklad vlastnictví pro nabyvatele by nemohl býti povolen. Jinak sluší uznati, že, kdyby postupující Marie G-ová byla vlastnící celého domu a služebnost tato měla se vložiti jen na jednu polovici domu, byla by zde závada, zdůrazněná knihovním soudem, poněvadž by vznikla pochybnost, které polovice se vklad tento týká, tuto však jest služebnost dle §u 12 knih. zákona přesně označena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.